

SURT CADA TRES SETMANES

SUBSCRIPCIÓ	
Població.	5'00 ptes. l'any
Fora	6'00 " "

Dels articles en són responsables llurs autors. - No es retornen els originals. - Anuncis, esqueles i remesos a preus convencionals - - - -

CIUTADANIA I DEMOCRÀCIA

EN les pugnes polítiques tan virulentes avui a la nostra terra, tots els partits invoquen la democràcia, i amb els arguments suggerits per aquesta invocació intenten combatre als que no són de la mateixa ideologia. Hom podria assenyalar la representació de la democràcia en les grans majories eixides de les urnes electorals, voluntat sobirana del poble que per mitjà del sufragi manifesta com i per qui vol ésser governat.

El desenrotllament de la vida social en les grans urbs on la gent està ben deslligada de personalismes i coaccions, permet que cada ciutadà pugui emetre amb la màxima llibertat el seu sufragi i expressar ben clarament ço que li aconsellen les pròpies creences o doctrines. Aquesta llibertat de sufragi robustida per la consciència política que proporciona la cultura, és una garantia de que el poble ha expressat com vol governar-se, i aleshores amb la fidelitat dels governants a la voluntat del poble, ningú podria negar que hi ha democràcia o sigui: govern del poble pel mateix poble.

Aquesta puresa de la democràcia radica, doncs, en la lliure emissió del vot, en la consciència política dels ciutadans i en la fidelitat dels governants a la voluntat del poble. Parlar de democràcia sense aquestes condicions és atemptar contra la mateixa.

I si hem esmentat més amunt el desenrotllament de la vida social en les grans urbs com una de les garanties de la democràcia, ha estat precisament per remarcar que en les poblacions de pocs habitants, on la gent es coneix mútuament, la voluntat del sufragi no és tan lliure com li pertany, degut a la munió de atencions personals que cohibeixen i molts cops coaccionen als votants, àdhuc als que tenen consciència política. I per altra banda hi ha el nombrós sector d'inconscients i indiferents que a l'arribar el dia de les eleccions, voten inspirats sempre per un profit particular, quan no alentats pel despit i amb la única raó de que algun enemic personal milita en un partit contrari.

Un poble que sacrificués la seva ciutadania a qüestions egoïstes i particulars, els seus interessos estarien exposats als desgavells de governants ineptes o poc escrupulosos. I atenent-nos com ens atensem a petites poblacions com la nostra vila, direm que, pretèrites actuacions confirmen que governants que han estat elevats per una majoria absoluta de vots, han negligit greument contra els interessos dels ciutadans i han obrat antidemocràticament.

La indiferència política i les atencions personals moltes vegades han estat punides per les actuacions catastròfiques de governants que, absolutament divorciats del poble, han obrat lliurement, despòticament, en perjudici del mateix poble.

Cada ciutadà ha d'exercir plena i lliurement tots els seus drets, com també deu complir amb tots els deures que imposa la ciutadania, bandejant a priori tota mena d'egoïsmes i personalismes. I la ciutadania vigilant ha d'ésser també el puntal més ferm de la democràcia exigint als governants l'altesa de mires, l'administració ben fidel de la justícia i la màxima activitat en pro dels interessos generals.

Altrament, tal com els fets ja han demostrat, la majoria electoral en lloc de representar la democràcia, seria quelcom mancat de la pròpia significació, i perillós d'esdevenir sinònim de tirania.

Vacuitats hodiernes a La Selva

SI no fós perquè podríem marejar a alguns convilatans, faríem els mots d'avui a tall d'afegitó al que indicàrem, tot just, al nostre senzill i primer article anterior en les planes de BRUM selvatà. Però el qui com nosaltres ama *finis la pols* dels senderons que el bestiar rastreja dins el terme de la nostra municipalitat, no pot, així com així, deixar les coses enlaire o abandonades, quan és cert i evident que elles mateixes viuen precisament de la *connexió*, mai sigui en llurs trets generals; la qual cosa fa que la *substantivitat* selvatana, la *quintaessència* de la raó d'ésser de la nostra vila, d'aquella *connexió* se'n nodreixi des l'inici de la pròpia existència vilatana.

Al nostre humil entendre, és avui, dins la corrupció més o menys accentuada de costums individuals i socials, que les valors morals i cíviques a La Selva han anat massa a la baixa.

Res més no ho constata—és una nota d'infàmia col·lectiva, reflexe, però de la davallada individual—res més, remarquem, ho constata tant com les actuals desavinences vilatanes, tan perniciosos sempre per a la pau pública i el progrés convilatà. (Qui digui altrament dirà mentida.)

Es clar que fóra desconèixer el més elemental de la psicologia individual i col·lectiva si hom pretingués creure que els pobles poden viure felïços com per art d'encantament, i ésser, aquests, sense més ni més, una Arcàdia, o trobar-se en mig d'un viure beatífic o al mig de Xauxa.

Generalment pateixen aquesta dolença—diguem-ne, de *patologia moral*—els esperits atuïts, o moralment castrats, incapaços de cap bella i enèrgica iniciativa per a refer-se, per a rescabalar-se justament de les pèrdues dels reculaments en les llurs marrades, culpables o no, que mereixen, però, fustigació.

Nosaltres que això escrivim, malgrat les estones de pessimismes sofrerts—no ho negarem pas, (i és això una feblesa humana,)—sempre, no obstant, hem tingut prou fe en el potencial dels pobles per a la llur reconstrucció, sempre i quan aquests sentin, encara, una mica el ritme vital de la llur dignitat, malgrat les depressions gèlides en la pròpia existència col·lectiva que arribin fins a esmorteïr aquella vitalitat, aparentment fracassada o morta. Aquest cas, que en podríem dir

com de *catalèpsia* cívico-moral, (com també el que respecta al progrés material de la Vila nostrada,) això prou dissortadament ha esdevingut a aquesta vila que, *més que cap altra*, hauria d'ésser, avui, com una lluminària no mai inextingible de tota llei de constants i pràctiques manifestacions de plètora de vida, *en tot ordre*, digne de la mateixa dignitat individual-col·lectiva. Altrament no és possible fer relluïr la grandesa a la qual té dret la nostra vila a manifestar als forasters, i en la qual, amb nobilitat d'orgull, caldria, a tot selvatà, poder-s'hi emmirallar, no pas amb ridícules voluptuositats narcisistes, sinó amb la rectitud i equanimitat i integritat d'hommes comprensius, per tal de fer més honorança al seny i fermesa racials catalanes, i, més, si us plau, al tremp enèrgic, patriòtic i cosmopolita alhora, de la «gent del Camp del llamp», com així ho feren les gèneres preterites, segons l'història.

* *

Però a La Selva *actual* li manquen, aneu-ho a saber quantes d'injeccions morals per al propi desvetllament col·lectiu, malgrat el que, de bona fe i amb algun lloabilíssim reeiximent, ha intentat part de l'*element jove* del cos social selvatà.

Ningú no ens negarà que el rovellament prou voluntari pel que fa als basquejaments per una cultura ferma, moralíssima i de vastitud sense horitzons, ningú no ens negarà que aquell inexplicable rovell intel·lectual en tants de caps selvatans sigui degut—entre moltes causes que no ens plau enumerar ara—al panxacontentisme i egoïsmes individuals, familiars i de governaments municipals, de Déu sap quant de temps enrera! (potser de més d'un segle,) la qual cosa és la que massa ha fet baixar, repetim, el pobre termòmetre cultural i representatiu. I és que, en general, els selvatans, en un 90 % no han volgut aprofitar, com calia, la bona llavor que de molts anys ençà hagin escampat mestres i mestresses, molts d'ells capacitats i plens de bona fe, el mateix els qui han passat per les infectes escoles municipals, com els qui han treballat en les aules religioses de la nostra vila. (Som testimoni del que diem ací, disposat a rebatre, amb coratgia tota inexactitud tendenciosa.)

¿Què té d'estrany, doncs, que la buidor, freda i esfereïdora, sigui encara avui la rèmor d'aquell tristíssim i maleïble hereuatge moral-social selvatà? ¿Es possible amb un estat psicològic-social decadent fer quelcom constructiu? ¿Es possible un veritable consorci selvatà?

* *

Diversos han estat els dirigents, sobre tot de la *cosa pública*, des del temps que a La Selva malauradament s'inicià un decadentisme fatalista—si val a parlar així—que, (sigui ara dit com a contracop en lloança del jovent famejant de noble superació que allò blasma) ningú no sabé o no volgué aturar i desviar oportunament en aquells temps que mai més no tornin.

Amunt els cors! fills ardits de La Selva. Però no ens deixéssim portar ni per cap autosuggestió ni res inconsubstancial ni personalista, car això ens menaria a l'esfondrament inevitable.

Prou de ridiculitats i rivalitats i badoqueries vilatanes i individuals. Siguem analítics; després optatius.

Tot selvatà, per anys que tingui, que no senti una mica de neguit per a quelcom sublimitzant i positiu, val més que resti voluntàriament reclòs al pastador de casa seva, i deixi *via lliure*, noblement, als qui sentim prou ja reconstructiva en tot ordre. Es de la única manera com es pot llegar un hereuatge digne de la dignitat del nom sagrat de la nostra Vila i la seva gloriosa història.

A. CATÀ I SIMÓ.

El nou redactor

AL cos de redacció de BRUM, hi ha entrat un nou redactor. Encuriósits per conèixer al nou company, vàrem entrar a la Redacció més d'hora que de costum. El nostre home ja hi era, i per cert que la impressió que ens feu no era gens tranquil·litzadora. Encara que estava sentat ja poguérem constatar que era un home alt i d'una magror gairebé cadavèrica. Estava de colzes damunt la taula, on reposava un plec de blanques quartel·les, aguantant-se el cap amb una mà mentre amb l'altra tremolosa estrenyia la ploma. Tenia els cabells estarrufats, com el pèl d'un gat quan es troba davant d'un gos, estava tot groc, i els seus ulls eren clavats en un periòdic

que tenia també damunt la taula. Era un número de «Diario de Reus» corresponent al dia 5 de Gener.

Tot d'una suca la ploma i arremet contra les quartel·les.

Sia per la semblança que té la ploma en la llança, sia per la llarga i groga cara del xicot o sia per l'embranchida amb que començava la tasca, se m'acudí llavors l'aventura de Don Quixot amb aquell ramat de bens que la seva exaltada imaginació li havia fet veure com un exercit comanat per Alifanfarón de la Trapobana, i posant-li la mà a l'espatlla, per a fer-lo tocar de peus a terra vàreig dir-li *téngase vuestra merced* ¿què aneu a fer tan irat?

—Que què vaig a fer? A dir veritats que confonguin a aquesta gent que amb tota la mala sang calumnien a BRUM.

—Sí, ja ho he llegit, però qui són aquesta gent? A qui les direu les coses que voleu dir? A «uns *selvatans patriotes*», que és el que es llegeix al peu de l'article? Això fóra lluitar amb fantasmes... o lluitar, lluitar... per a lluitar han d'ésser dos i l'article ja diu que no contestaran perquè «sols parlaran quan ho creguin oportú». De manera que no vos donen ni bel ligerància.

—Així, doncs, enteneu que això s'ha de deixar passar per alt?—em diu enfadat.

—Per força, home, per força ho heu de deixar per alt, ¿què no veieu que BRUM està tan avall? I ademés, parlant entre nosaltres, ja ho podem dir, ¿què no veieu que en la major part de coses que diuen tenen raó?

Aquí el bon redactor perd els estreps i aixecant-se irat, al mateix temps que m'engega a fer una cosa que molts anomenen i ningú sap com es fa, diu:—Si parreu en broma, no estic per bromes i si parreu en sèrio m'heu de fer el favor de dir-me en què i perquè tenen raó.

—Parlo en sèrio. Sossegueu-vos i selem-hi que m'explicaré.

Abans d'examinar l'article hem de parlar de la gènesi, formació i desenrotlle de BRUM.

Per què pensàreu en fer sortir un periòdic en el nostre poble? —Per a fer pàtria i selvatanisme—em direu; però jo contestaré que la pàtria i el selvatanisme ja estaven fets i com que de que no es desfessin ja se'n cuidaven «uns selvatans patriotes», BRUM sobra.

—Mireu, amic Trempat, brometes no, eh? ..

—Espereu-vos home, tingueu calma que per tot hi ha temps.

Passem a la formació; ¿Qui formen el cos de redacció de BRUM? Ja vos heu fixat que no n'hi ha cap que faci contribució? que tots sou de la «*insolvència*»? que les poques lletres que sabeu les haveu après totes en aquelles escoles rònegues i sense llum, de les quals tant blasmeu, i gràcies encara a que «uns patriotes» han sabut conservar-les molts anys?

Dieu que defensareu els interessos morals i materials de la vila. D'interessos morals, què n'enteneu? i dels materials, quin concepte podeu tenir-ne... si el munt d'avellanes més gros que fa el més ric dels redactors no s'igualava a les que es queda per la caixa un sol dels «selvatans patriotes»?

Ademés, suposo que no ignorareu que en altres èpoques havien intentat «uns selvatans patriotes» fer un periòdic local i sempre desistiren perquè més reflexius i «*solvents*» que vosaltres comprengueren que, per organitzar un periòdic, no basta tenir idees i bona voluntat, sinó que calen altres condicions que ells saberen veure, amb oportunitat, que no posseïen. Hom diu que hi havia algú que cuidava de refredar-ho perquè li convenia el silenci, però això són suspicàcies inevitables en totes les coses. El cas és que mai va cometre's tal gosadia, mentre que vosaltres, amb la vostra atribulada pedanteria i sens mirar quin déu ho ha creat, heu donat vida a BRUM posant en perill aquella pau octaviana que es recolzava en un silenci paradisiac...

Digueu-me, doncs ¿no tenen raó els patriotes que combaten a BRUM est-n aquest format per qui ho està?

—Mireu, Trempat, les vostres estranyes filosofies, que em sembla que van a la conclusió de que «*qui no es conforma és perquè no vol*», pels meus nervis em resulten una tassa de til·la...

—Oh, és que til·la és el que necessiteu. Mireu. Supposeu-vos que un us tira un cop de pedra sense haver-li donat motius, veritat que l'embestireu decidit? Però poseu per cas que el que us tira la pedrada, sense donar-vos temps de veure'l, passa la frontera, i vós no podeu deixar casa, llavors que feu? El més aconsellable és una tassa de til·la.

—Convençut—diu el bon redactor, un xic més calmat.

—I examinem ara el primer desenrotlle de BRUM.

L'envieu a tots els selvatans, els inviteu a ésser subscrits, molt bé. Els dieu que defensareu la vila i respectareu totes les idees i les persones, també bé. Però seguidament dieu que blasmareu de les actuacions públiques que perjudiquin o hagin perjudicat el poble. Ja no tan bé. Després parreu de la necessitat de fer unes escoles, però en lloc més acertat que el que havien destinat els *patriotes*. No gens bé. Seguiu dient com voldrieu que es comportés el Secretari municipal amb el poble i el poble amb ell, malament. Posant-se en camises d'onze vares us declareu defensors de la República, desastrosament. I per fi, encara que sigui a indicació de l'Ajuntament, us atreviu a publicar a BRUM la Memòria de la revisió de la comptabilitat de l'Ajuntament d'aquesta vila, redactada pel tècnic Sr. Pinet, de Tarragona..., catastròficament!! Això no passa per la gola de cap «*selvatà patriota*».

Desenganyeu-vos! Ni amb els pares, ni amb el naixement, ni amb el bateig, ni amb l'acompanyament ha tingut sort el pobre neòfit. Fixeu-vos que la primera cosa que fa una criatura al vindre al món, és plorar... i BRUM ni això sap fer, perquè plora amb *llàgrimes de cocodril*...

Ja veieu, doncs, si en tenen de motius per a fuzelar el vostre periòdic els senyors que ho han fet!

Pren la paraula el redactor i diu:—Oh bé: res del que m'haveu dit dona peu a l'article que m'ha fet enfadar per fals, per insidiós, per viperí. I la prova del que jo dic està en que de res del que vós heu dit fa menció l'article.

—Clar que no, però l'article es degut a un estat d'ànim i aquest estat d'ànim és degut a haver sortit BRUM a trencar aquell silenci de que us he parlat abans. Desenganyeu-vos, els diplomàtics tot i sabent parlar més bé que BRUM, treuen més profit de certs silencis, que de molts discursos. ¿Quants anys feia que a La Selva ningú deia res i tot anava com una seda! I això no ho dic jo sinó que es frase que la sentireu contínuament del «selvatans patriotes».

—Bé, d'acord amb ço què expliqueu, però i l'article, que me'n dieu de l'article?

—Però sant cristià! deixeu-lo estar

l'article, ¿què no ho veieu que no s'agafa ni amb pinces, perquè no el mou cap altra idea que poder dir als amics innocents ¿eh, quina pegada que'ls hi donem? Els deixem aixafats!

Però volgueu veure que no és sols a BRUM. Allí s'intenta atacar a les esquerres, a la Defensa Agrària, a l'Ajuntament i als governants de la República, i BRUM ni és d'esquerra ni vé obligat a defensar a persones i entitats que tenen millors mitjans per a fer-ho. Seria, com us he dit abans, una quixotada!

De manera que deixeu la ploma i guardeu-la per a millors coses, que prou n'hi ha que convé tractar en benefici de la vila, que és la tasca primordial de BRUM.

I prenent-li de les mans la ploma i deixant-la cerimoniosament a son lloc dic amb to solemnia:

*«Tate, tate, folloncicos,
de ninguno sea tocada
porqué esta empresa, buen rey
para mi estaba guardada».*

JOB TREMPAT.

Nòtul·les històriques

L'origen de les festes del Carnestoltes

NO és tasca fàcil el trobar amb certitud l'etimologia del mot Carnaval. Entre les moltes que tendeixen a explicar d'una manera satisfactòria l'origen del citat mot s'ha emportat la major part de sufragis la què el fa derivar de *car navale*, expressió en llengua romana de *carrus navalis* «carro naval». Les festes del Carnestoltes tenen la seva arrel directa en les Saturnals romanes, però d'una manera general es troben vestigis d'aquestes festes, que al començament varen tenir caràcter religiós, en tots els pobles, des dels temps més antics, i amb aquestes és celebrava l'entrada de l'any nou (perquè aquest els fos favorable) o l'entrada de la primavera que simbolitzava el renaixement de la natura. En efecte, a la primavera, a Grècia, a l'Imperi romà, en els països teutònics i en els celtes, es feien processons en que es passejava un barco amb rodes que estaven formades per mascarades que executaven damunt del carro danses promíscues i cançons de sàtira burlesca i obscena. Aquesta costum la veiem bastant ben representada en nostres dies a la veïna

ciutat de Reus on una embarcació d'unes setanta tones, és arrossegada damunt d'un carro gran per moltes cavalleries, essent tripulada per diferents homes vestits de mariners que llencen flors, confits i caramels als espectadors. En aquells cants, a Grècia s'hi va barrejar la comèdia, el mateix que les mascarades amb les seves impúdiques cançons, les sàtires i danses executades per dones amb la cabellera esbandida, tapant la seva nuesa una senzilla camisa, corejats amb esbojerrada alegria pels acompanyants. Aquestes processons, a Grècia, foren celebrades des del segle VI abans de Jesucrist, segons acrediten pintures de vasos d'aquell temps. A Roma, les processons del barco rodat es feien als últims anys de l'Imperi. Aquests actes tenien un fons religiós i es dedicaven als déus del paganisme. Les bacanals, les Saturnals i les Supercals eren festes romanes que varen acabar per estar saturades de l'esperit de desordre, per un absolut desenfrè moral i pel sarcasme. Aquest és un motiu del caràcter que té el Carnaval en els pobles on Roma va dominar durant segles (Península Ibèrica, Itàlia, Gal·lia), degut a la influència que varen deixar aquelles festes d'una manera especial les bàquiques.

Les màscares de Carnaval tenen un origen religiós-espiritual, o sigui el derivar-se, des del principi, del culte als morts. A l'entrar a l'any nou i celebrar la festa de Bac i de Saturn, s'invocava la protecció dels mals esperits (els morts) i es creia que la millor manera d'obtenir la seva amistat era tapar-se la cara. El que els personifica es vestia de blanc (de mort) i es tapava la cara amb una carota. Les disfrees de Carnestoltes varen començar d'aqueixa manera. En certes parts les festes aquestes encara tenen una deixa supersticiosa, s'encenen fogueres i al capdamunt de la llenya que crema s'hi acostuma a posar-hi un ninot, o bé un gat viu, en quals coses es vol simbolitzar un esperit malèfic.

Es costum seguida a la Península i a tots els països llatins d'acabar les festes aquestes fent l'enterrament del Carnestoltes. Aquest s'ha celebrat durant molts anys en aquesta vila, fent-se en diferents formes, però sempre en to satíric, condensat aquest en l'anomenat *Testament de Carnestoltes*. En alguns llocs, com el Carnaval de l'antiga Venècia, s'ano-

mena a aquest acte *enterrament de Baco*. La cerimònia consisteix en cremar, soterrar, o bé submergir dintre de l'aigua un ninot de palla que personifica la festa, després d'haver-lo passejat amb carruatge o d'haver-lo exposat al públic en una finestra o balcó, o bé penjant-lo amb una soga al mig d'un carrer o plaça. Moltes vegades abans d'acabar amb l'extravagant figura es pronuncia un parlament explicatiu de l'acte que es realitza. Aquest acte simulant la mort d'un rei o bé d'una divinitat, és molt semblant a moltes antigues festes. A les festes de les Saturnals romanes i en les províncies de l'Imperi, els soldats, trenta dies abans de la festa, elegien el més formós d'entre tots ells per rei i el vestien amb les insignies reials, concedint-li innombrables facultats de govern sobre d'ells. Al tretzè dia l'obligaven a què es matés a l'altar del déu Saturn de qui era personificació. També es poden veure exemples semblants entre els grecs i fins en el poble jueu.

A Colònia es celebra avui dia les festes de Carnestoltes passejant pels seus carrers el barco simbòlic. Les antigues dançants de roba lleugera, contràries a la moral i bones costums, han estat substituïdes per formoses noies, que vestides amb trajos antics, obren la processó del barco-carro, executant típics balls.

Munich, París, Venècia, Roma i Colònia, son les ciutats més famoses pels seus Carnavals. A Munich, cada set anys la nit del dimarts de Carnaval es celebra la *dansa dels boters*, els quals, vestits amb el seu trajo típic, ballen al voltant d'una bota.

(Acabarà).

Diccionari General de la Llengua Catalana

per POMPEU FABRA

Aquest «Diccionari de la Llengua Catalana» de Pompeu Fabra, és la publicació capital que esperàvem tots els catalans.

Aquest Diccionari constarà de 20 a 25 fascicles que es publicaran quinzenalment. Cada fascicle de tamany 14x20 cm., tindrà unes 100 pàgines de text i podrà adquirir-se únicament per subscripció al preu de 2'50 ptes.

El preu de l'obra, un cop acabada, serà superior al total de la subscripció.

Dirigiu les subscripcions a:

LLIBRERIA NACIONAL I ESTRANGERA. — Raval Santa Anna, 20. Telèfon 419 A. — REUS.

VIDA MUNICIPAL

Extracte de la sessió del 11 de Desembre de 2.ª convocatòria

S'acorda considerar compreses en l'acord del dia 18 de Novembre les factures d'Antoni Cogul Serenyana i deu més reclamades per inslànçia.

Extracte de la del 16

La Presidència dóna compte de les gestions fetes per lograr la permuta dels locals per escoles, amb els de propietat del Dr. Joaquim Guibert i el resultat satisfactori.

Extracte de la del 23

Es examinat el projecte d'ordenances municipals i es fan lleugeres modificacions referent a la venda de gallines.

Extracte de la extraordinària del 26

Convocada amb motiu de la mort del Sr. Josep Puig Pons, acordant-se fer constar en acta el condol dels Regidors i de la Corporació per haver perdut el company dilecte i abnegat que tant honorava a La Selva.

Extracte de la del 30

Es aprovada la liquidació presentada pel recaptador Sr. Figuerola. Es dona compte de instància presentada pel ciutadà Sr. Josep Cristia solli-

citant la plaça de Practicant Titular del Municipi, la qual es té en consideració per quan haurà de proveir-se mitjançant concurs.

Extracte de la del 8 de Gener de 2.ª convocatòria

Es procedeix per elecció a elegir els càrrecs deixats vacants per la mort del Sr. Josep Puig i dimissió del Sr. F. Cogul, quedant constituïts així: Alcalde: Sr. Josep Genius; Primer tinent d'alcalde: Sr. Josep M.ª Tàrrec; Segon tinent d'alcalde: Sr. Andreu Sanjuan; Síndic: Sr. Carles Vallverdú.

Extracte de la del 13

S'acorda entregar la memòria de la revisió de la Comptabilitat Municipal a un advocat i emès que sia formular la denúncia als Tribunals. Són nomenats els regants caps de quadra.

**

Podem avançar als nostres lectors que en la sessió del dia 20, fou acordada la construcció de voreres en el carrer Major, com també l'arranjament de les canaleres. Fou denunciada també la troballa de llibres i documents referents a comptabilitat municipal, que es trobaren ocults en una dependència de Cà la Vila.

En el número vinent donarem una informació més extensa.

Selvatànies

PONT ALT

A D. Ramon Serra

Arcada esbatanada, que amb el llomfas l'esqueneta a l'aigua esporuguida; ull esventat i cella sempre humida que et dreces amb aplom damunt la roca viva i escarpada, damunt el fondalar de la riera, guaitant la costerada que baixa atrafegada

de Sant Pere.

El Mas de Campanet guàrdia d'honor et fa de nit i dia, i et vetlla amb tant d'amor que sense tu d'enyor es moriria.

I amunt veus l'Albiol com una onada blava de cingleres; les serres més properes

se't van bevent el sol a canvi d'unques quantes ginesteres.

Arcada esbatanada, bell Pont Alt: mirat des del fondal, amb l'ample cel per fons—cel de setí—, tot tu devens un arc de Sant Martí.

R. BON-RETURN

Noticiari

Aquest any, la festa de Sant Antoni, ha perdut part del seu esplendor. A la benedicció d'animals no n'hi acudiren de bon tros tants com en anys anteriors. Segurament fou degut a no celebrar-se el tradicional cos dels Tres tombs de Muralles, que tanta gent con-

gregava als voltants de la Vila per admirar als intrèpids genets.

La Societat «Ateneo El Lauro» celebrà la festa amb lluits balls i funció teatral.

En «La Defensa Agrària», que tenia contractada la Orquestra-Cobla de Cassà de la Selva, tant els balls com les ballades de sardanes foren ben corregudes.

☉

Durant les festes de Sant Antoni tinguérem el gust de saludar als nostres amics Srs. Josep F. Ràfols, de Barcelona i Joan Hortet Papiol, de Valls.

—També estigué entre nosaltres el Rvnt. P. Pere Voltes, un dels fills més preclars de nostra Vila.

Aprofitant l'avinentsa, el Pare Superior del Convent de Sant Agustí, qui tenia encarregat el panegíric de Sant Antoni Abad, a prec del Sr. Rector, cedí la sagrada càtedra a l'esmentat Pare Voltes qui feu una vertadera pesa oratòria.

Amc bells paràgrafs poètico-filosòfics cantà les excel·lències de la castedat demostrant superioritat de les coses espirituals per sobre les corporals.

Sermons com aquell si que enrobusteixen els sentiments religiosos de qui els escolta.

Ens plauria moltíssim sentir-ne ben sovint.

☉

Ha marxat al servei militar el nostre bon amic i col·laborador Antoni Pàmies. La constant i profitosa tasca del company que ha d'agafar el fusell, la trobarem a mancar.

Desitgem que l'aprenentatge de general li sigui molt fàcil i lleuger perquè retorni aviat ben coratjós i disposat a ajudar-nos altre cop.

☉

L'Orquestra-Cobla local es traslladà a Vilaseca el dia 17, per amenitzar la festa de Sant Antoni i els dies 20, 21 i 22 a La Canonja on es celebrava la Festa Major.

☉

Ha visitat la nostra Redacció el primer número del periòdic quinzenal «La Segarra» que es publica a Santa Coloma de Queralt. El camí que es proposa seguir afí, a la tasca de BRUM, ens ha fet llegir el ncu confrare amb veritable simpatia.

Corresponem a la seva salutació desitjant-li coratge i encert.

☉

Ha estat demanada la mà de la senyoreta Neus Mallafre Serra, filla del molt conegut i respectable Sr. Oleguer per al nostre amic Sr. Josep Genius, Batlle de la Vila.

—També ha estat anunciat per aviat el matrimoni de la senyoreta Maria Fortuny Masdeu amb el jove Jacinto Felip, president de «La Defensa Agrària».

Nostra enhorabona a tots.

El dia 17 del passat mes, festa de St. Antoni, quan tot just escoltàvem les primeres notes de les tenores en l'audició matinal de sardanes, ens sobtà la trista nova rebuda per telèfon de la mort de la distingida senyora Na Julieta Holgado de Batlle, resident a Bar-

celona. No cal dir el dol que causà tan dolorosa nova a totes les persones que tingueren la sort de tractar-la en vida, car amb la seva bondat i exquisida amabilitat es feia estimar de tothom.

Rebi tota la seva desconhortada família i d'una manera especial, el seu espòs Sr. Batlle, el testimoni del nostre condol.

Al diari «La Veu de Tarragona» hem anat llegint la sèrie d'articles deguts al nostre convilatà i col·laborador Eufemià Fort, que, amb el pseudònim F E C ha vingut tractant «La qüestió comarcal al Camp de Tarragona».

Els dotze articles de l'amic ens han placut.

Hom assegura que el mateix Senyor protector que va encarregar-se de que els Reis fessin un ric present a l'infant BRUM per mitjà del «Diario de Reus», té comanda feta al més acreditat pastisser de *Toulouse*, d'una monumental *mona* que serà la millor laminadura de Pasqua. No cal dir amb quina fretura espera BRUM la diada gloriosa.

Durant aquests dies de Carnaval, els aimant de Terpsícore treuen faves d'olla.

Recomanem a tots els col·laboradors de BRUM s'esforcin en fer llurs articles com més reduïts millor.

IMP. REQUESENS. - MONTBLANC

Sindicat Agrícola i Caixa Rural de Sant Andreu

Domiciliat en el local de «La Defensa Agrària»

Capital solvent: 5.000.000 de pessetes

Premses hidràuliques de propietat

Elaboració i venda d'oli d'oliva

CAIXA D'ESTALVIS

Rendiment a compte corrent	. . .	3 per cent
“ per semestre	. . .	4 “ “
“ anyal.	. . .	5 “ “

La imposició mínima és de 25 pessetes

SELVA DEL CAMP (Tarragona)

IGNASI CABRÉ

SERRALLER - MECÀNIC

Construccions i reparacions de sinies i motors
Instal·lacions de motors-bomba i tuberies per
a conduccions d'aigua

MAJOR, 21

SELVA DEL CAMP